

PSALM 31

Zingen: Psalm 31:1 en 4

Waarschijnlijk heeft David deze psalm geschreven toen hij vervolgd werd door Saul; sommige passages ervan komen nauwkeurig overeen met zijn ternauwernood ontkomen aan de vervolging te Kehila, 1 Sam. 23: 13, daarna in de woestijn van Maon (1 Sam. 23:25), toen Saul aan deze zijde van de berg ging en David en zijn mannen aan de andere kant van de berg; en kort daarna in de vestingen van Engedi; maar of hij bij een van deze gelegenheden geschreven was, wordt ons niet gezegd. Er is in deze psalm een vermenging van gebeden en lofzeggingen en betuigingen van vertrouwen op God, die allen zeer goed samengaan en elkaar steunen.

Boven deze psalm staat als opschrift "Vurig gebed om behoud, GBS uitvoering" of "Klachten, gebed en dank; Jongbloed uitvoering". Het vurige gebed om behoud kan worden verdeeld in klachten, gebeden en dankzeggingen.

Deze psalm is te verdelen in de drie volgende punten:

1. **Vers 1 t/m 9:** David belijdt blijmoedig zijn vertrouwen op God, en in dat vertrouwen bidt hij om redding uit zijn tegenwoordige moeilijkheden.
2. **Vers 10 t/m 19:** Hij klaagt over de zeer treurige toestand, en onder de druk van zijn rampen bidt hij dat God genadig voor hem zal optreden tegen zijn vervolgers.
3. **Vers 20 t/m 25:** Hij besluit deze psalm met lofzegging en gejuich, God de eer gevend, en zichzelf en anderen aanmoedigend om op Hem te vertrouwen.

Vers 1: Een psalm van David, voor de opperzangmeester. David geeft hier aan dat deze psalm de opperzangmeester gegeven werd, om die in het huis van de Heere te doen spelen en zingen. De opperzangmeester is een voorganger van de zangers en speellieden. Zie 1 Kron. 6:31 over de zangers, 1 Kron. 15 en 16 en 1 Kron. 25 over de ordening van de zangers.

Vers 2: Op U, o HEERE, betrouw ik, laat mij niet beschaamd worden in eeuwigheid; help mij uit door Uw gerechtigheid. Geloof en gebed moeten samengaan. Dat vinden we in deze psalm terug. David is in grote benauwdheid, en bidt ernstig tot God om hulp en uitredding. Dat verlicht een bezwaard gemoed, doet beloofde zegeningen komen, ondersteunt en vertroost de ziel in de verwachting van hulp en uitredding. In dit gebed geeft hij God de eer door zijn vertrouwen en zijn steunen op de HEERE. Hij vertrouwt niet op zichzelf en ook niet op andere mensen! Laat mij niet beschaamd, d.i. teleurgesteld, worden ten opzichte van enig goed dat U mij beloofd hebt. Hij bidt dat God hem zal verlossen, dat zijn leven bewaard mocht worden tegen de boosheid van zijn vijanden, en dat er aan hun vervolging van hem een einde zal gemaakt worden. Hij smeekt hier om uithelping door Gods gerechtigheid, dat Hij hem zal verlossen, als een rechtvaardige Rechter, van zijn vervolgers.

Vers 3: Neig Uw oor tot mij, red mij haastiglijk, wees mij tot een sterke Rotssteen, tot een zeer vast Huis, om mij te behouden. Davids roep om hulp uit vers 2 gaat verder in vers 3. Hij smeekt of de HEERE Zijn oor wil neigen tot hem, en om snelle redding. Dit geeft wel aan hoe groot Davids benauwdheid was. David doorleefde dat zijn behoud lag in die sterke Rotssteen. Een rotssteen is onbewegelijk, onneembaar, als een door de natuur gevormde vesting. Een zeer vast Huis gebouwd op de Rots. Hierin zien we dat David geen dwaze bouwer was die zijn huis op zand bouwde (Matth. 7:24-29). David werd in zijn nood uitgedreven tot Hem. Mogen we het ook op ons toepassen om al onze bekommernissen (zonden, ellenden) op Hem, de Heere Jezus Christus, de Levende Steen, te werpen.

Vers 4: Want Gij zijt mijn Steenrots en mijn Burcht; leid mij dan, en voer mij, om Uws Naams wil. Ondanks de benauwdheid waar David in verkeert mag hij weten dat God zijn Steenrots en zijn Burcht is. David had door genade God tot zijn beschermer gekozen, en God had door Zijn belofte op zich genomen om dit te zijn. God had een verbond met David, en David door geloof met Hem. Zij, die in oprechtheid de Heere als de hunne erkend hebben kunnen er zeker van zijn dat Hij hun Steenrots en Burcht is. David mag pleiten op die grote en heerlijke Naam als bron van alle goed om hem te verlossen van zijn benauwdheden en om hem te leiden zoals een herder bij zijn schapen doet. Hij bidt: Leid mijn voetstappen en bestuur mijn geest zo, dat ik nooit iets doe dat ongeoorloofd is, iets tegen mijn geweten, iets dat onverstandig, onvoorzichtig of onbezonnen is en tegen mijn belang. Zij die besloten hebben Gods leiding te volgen mogen er om bidden.

Vers 5: Doe mij uitgaan uit het net, dat zij voor mij verborgen hebben, want Gij zijt mijn Sterkte. Het is alsof David steeds meer vastraakt in het net dat zijn vijanden om hem heen leggen en steeds verder aantrekken. Echter David's ogen zijn gedurig op de HEERE, zijn Sterkte, Die hem uit het net zal voeren (Psalm 25:15). Indien God onze sterkte is, dan kunnen wij hopen dat Hij Zijn kracht in ons zal leggen en dat Hij Zijn kracht voor ons zal aanwenden.

Vers 6: In Uw hand beveel ik mijn geest; Gij hebt mij verlost, HEERE, Gij God der waarheid. David ziet kennelijk de dood voor ogen en geeft op zeer bijzondere wijze zijn ziel aan Hem over, Die haar gegeven heeft en tot Wie de ziel bij het sterven terugkeert. De mensen kunnen slechts het lichaam doden, maar David vertrouwt op God Die zijn ziel van het geweld van het graf zal verlossen (Ps. 49:16). David wist dat zijn ziel bij de HEERE zou zijn als hij zou moeten sterven: Gij hebt mij verlost, HEERE, Gij God der waarheid. Hij mocht weten dat God waarheid is en niet liegen kan, dat hij nooit laat varen wat Zijn hand begon. Wat een troost ligt hierin voor een aangevochten ziel!

Met deze tekstwoorden op de lippen heeft de Heere Jezus Christus de geest gegeven aan het kruis, en Zijn ziel tot een offer, een vrijwillig offer, gesteld voor de zonde, vrijwillig Zijn leven overgevend en Zijn bloed stortende als een losprijs. David's bereidwilligheid om te sterven is hier een heenwijzing naar de bereidwilligheid van God de Zoon om de toorn van God te stillen en de Zijnen te verlossen van de zonde, dood en hel. Zie hoe belangrijk het is dat we onze ziel kunnen overgeven in de handen van God. Laten we onze ziel niet verwaarlozen!

Vers 7: Ik haat degenen, die op valse ijdelheden acht nemen; en ik betrouw op de HEERE. In Jeremia 17:5 staat geschreven: "Zo zegt de HEERE: Vervloekt is de man, doe op een mens vertrouwt en vlees tot zijn arm stelt, en wiens hart van de HEERE afwijkt." David wees elk bondgenootschap af met hen, die op mensen vertrouwen. David haatte de afgodendienaars die hulp verwachtten van valse goden die ijdelheid zijn en leugen. Hij verafschuwde toverij en waarzeggerij. Zoals psalm 121:2 zegt: "*Mijn hulp is van de HEERE, die hemel en aarde gemaakt heeft.*" Wat is onze verwachting?

Vers 8: Ik zal mij verheugen en verblijden in Uw goedertierenheid, omdat Gij mijn ellende hebt aangezien en mijn ziel in benauwdheden gekend. David vertroostte zich met zijn hoop op God en hierdoor werd hij niet alleen gerust, maar ook blijmoedig. Gesteund hebbend op Gods genade, zal hij goedsmoeds zijn en zich in Gods goedertierenheid verblijden. Waarom dan? Omdat hij zich aanmoedigde in die hoop met de ervaringen die hij nu, onlangs en vroeger, van Gods goedheid jegens hem gehad heeft en waarvan hij melding maakt tot eer van God. Hij die verlost heeft, verlost nog en zal verlossen! Zijn ervaringen zijn geen grond voor de zaligheid, maar werpen hem op de HEERE terug zoals ook in psalm 40:18 door David wordt beleden: "*Ik ben wel ellendig en nooddruftig, maar de Heere denkt aan mij; Gij zijt mijn hulp en Bevrijder; o mijn God, vertoef niet.*"

Vers 9: En mij niet hebt overgeleverd in de hand van de vijand; Gij hebt mijn voeten doen staan in de ruimte. Dit vers is het directe vervolg op vers 8. De HEERE had hem verlost uit de handen van Saul, toen deze hem te Kehila (1 Sam. 23:7) in zijn macht had. Dat Christus de woorden van vers 6 gebruikt heeft aan het kruis, kan ons machtigen om dit alles toe te passen op Christus, die op Zijn Vader heeft vertrouwd en door Hem ondersteund en verlost werd en (omdat Hij zichzelf had vernederd) door Hem verhoogd is geworden, en het is goed daaraan te denken als wij deze verzen lezen en zingen, en ook om er de ervaring in te erkennen, die wij gehad hebben van Gods genadige tegenwoordigheid, hoe Hij ons nabij is geweest in onze benauwdheden; en ons aan te moedigen om voor de toekomst op Hem te betrouwen. Ook als we nog niet weten geborgen te zijn in Christus, dan mogen de vorige tekstwoorden ons aansporen om onze nood voor Hem uit te storten, *want de HEERE is God, barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid. Die de weldadigheid bewaart aan vele duizenden, Die de ongerechtigheid, en overtreding, en zonde vergeeft...* (Ex. 34:6,7).

Vers 10: Wees mij genadig, HEERE, want mij is bange; van verdriet is doorknaagd mijn oog, mijn ziel en mijn buik. In de vorige verzen had David een beroep gedaan op Gods gerechtigheid en gepleit op zijn betrekking tot Hem en zijn steunen op Hem, hier doet hij een beroep op Zijn genade en pleit op zijn grote ellende. Hij heeft de genade van de HEERE nodig. Zijn rampen hadden een diepe indruk teweeggebracht op zijn gemoed en maakten hem tot een man van smarten. Zo groot was zijn droefheid dat zijn ziel er als het ware door vermoeid werd, zijn leven er door werd verteerd en hij voortdurend moest zuchten. Hierin was hij een type van Christus, die innig vertrouwd was met smart, en dikwijls heeft geweend.

Vers 11: Want mijn leven is verteerd van droefenis, en mijn jaren van zuchten; mijn kracht is vervallen door mijn ongerechtigheid en mijn beenderen zijn doorknaagd. Ten opzichte van Saul en de twist die hij met hem had kon hij gerust wijzen op zijn gerechtigheid; maar het was een beproeving die God hem had opgelegd, en hij erkent dat hij haar heeft verdiend; en openhartig belijdt hij, dat zijn ongerechtigheid de oorzaak was van al zijn leed. Diep smartte hem de bewustheid van de zonde, hij werd er meer door verteerd dan door al zijn rampen! Kennen wij iets van die droefheid naar God over onze zonden, begaan tegen een goeddoend God?

Vers 12: Vanwege al mijnwederpartijders ben ik ook mijn naburen grotelijks tot een smaad geworden, en mijn bekenden tot een schrik; die mij op de straten zien, vlieden van mij weg. Zijn vrienden waren onvriendelijk en wilden niets met hem te maken hebben. Ze durfden hem niet te herbergen en te helpen uit vrees voor moeilijkheden. Saul had hem als verrader vogelvrij verklaard. Hij werd tot een smaad, werd door velen belasterd. Iedereen had een steen om op hem te werpen. Ze durfden niet anders te handelen, want hij, die niet mee wilde doen om David te belasteren, werd voor een vijand van Saul gezien. Als we de lijn eens doortrekken naar Christus: *Maar Ik ben een Worm en geen Man, een smaad van mensen en veracht van het volk. Allen die Mij zien, bespotten Mij; zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd, zeggende: Hij heeft het op de HEERE gewenteld, dat Hij Hem nu uithelpe, dat Hij Hem redde, dewijl Hij lust aan Hem heeft* (Psalm 22:7-9). Christus heeft de pers alleen getreden, iedereen heeft Hem verlaten.

Vers 13: Ik ben uit het hart vergeten als een dode; ik ben geworden als een bedorven vat. Hij is door zijn naburen en bekenden uit het hart vergeten als een dode. Met minachting aangezien als gebroken vaatwerk. Zij, die hem alle mogelijke achting bewezen toen hij in eer en aanzien was *aan* het hof, waren, nu hij in ongenade was gevallen hoewel onrechtvaardig, als vreemden voor hem geworden. De wereld is vol van zulke zwaluwvrienden, die in de winter weggaan. Laat hen, die aan de verliezende kant komen, het niet vreemd vinden als zij aldus verlaten worden, maar zich verzekeren van een Vriend in de hemel en gebruik van Hem maken.

Vers 14: Want ik hoorde de naspraak van velen; vrees is van rondom, dewijl zij te samen tegen mij raadslaen; zij denken mijn ziel te nemen. Men legde het toe op zijn leven en hij was voortdurend in levensgevaar. Van rondom was vrees, en hij wist dat, wat zijn vijanden ook tegen hem beraadslaagden, de bedoeling was, niet om hem van zijn vrijheid te beroven, maar van zijn leven. Een leven, zo kostbaar, zo nuttig, aan welks goede diensten geheel Israël zoveel verschuldigd was. Zo was in al de komplotten van de Farizeeën en Herodianen tegen Christus de bedoeling Hem het leven te benemen; zodanig waren de vijandschap en de wreedheid van het zaad van de slang.

Vers 15: Maar ik vertrouw op U, o HEERE; ik zeg: Gij zijt mijn God. Temidden van al de benauwdheden en ellende vertrouwt David op zijn God. Alles om hem heen had een donker en dreigend aanzien, wel geschikt om hem wanhopig te maken, maar zijn vertrouwen op de HEERE behoedt hem voor verzinken. Zijn vijanden beroofden hem wel van zijn goede naam, maar zij konden hem zijn vertroosting in God niet ontnemen omdat zij hem van zijn vertrouwen op God niet konden wegdrijven. Door het geloof kan en mag David zich vertroosten met "Gij zijt mijn God." Tot wie zal ik anders heengaan om hulp dan tot U? David kan alleen maar vluchten tot de HEERE. Het is net als met Petrus in Johannes 6:68: *Simon Petrus dan antwoordde Hem: Heere, tot Wien zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigens levens.*

Vers 16: Mijn tijden zijn in Uw hand; red mij van de hand mijner vijanden en van mijn vervolgers. De troost van David is volkomen door zijn bede: *Mijn tijden zijn in Uw hand.* Indien God onze tijden in Zijn hand heeft, dan kan Hij ons helpen, en als Hij onze God is, dan wil Hij en zal Hij ons helpen. Wat is er dan, dat ons kan ontmoedigen? Het is een grote steun voor hen, die God tot hun God hebben, dat hun tijden in Zijn hand zijn, en Hij zal ze zeker ordenen en regelen ten beste van allen, die hun geest overgeven in Zijn handen (zie ook vers 6). In zijn gebeden schrijft David aan God niet voor wat Hij doen of laten moet, maar hij onderwerpt zich aan Hem. Uw wil geschiedde.

Hij bidt dat God hem redden zal van de hand van zijn vijanden en dat alleen door Gods goedertierenheid, niet om enigerlei verdienste van hemzelf (vers 17). De Heere kent de beste en geschiktste tijd voor onze uitredding, en wij moeten op die tijd willen wachten. Toen David Saul in zijn macht had in de spelonk, zeiden zij die bij hem waren: *"Zie de dag in welke de HEERE u verlossen zal"* (1 Sam. 24:5). "Nee", zegt David, "de tijd voor mijn verlossing is niet gekomen, voor zij gedaan kan worden zonder zonde; en op die tijd zal ik wachten, want het is Gods tijd, en dat is de beste tijd. Zeg niet: Ik zal het kwaad vergelden; wacht op den HEERE, en Hij zal u verlossen (Spreuken 20:22).

Vers 17: Laat Uw aangezicht over Uw knecht lichten; verlos mij door Uw goedertierenheid. Hij bidt dat God hem intussen de vertroosting zal schenken van Zijn gunst in de omstandigheden waarin hij verkeert. Laat Uw aangezicht over Uw knecht lichten, d.i. laat mij de troostrijke tekenen hebben van Uw gunst jegens mij, en dat zal temidden van al mijn leed blijdschap in mijn hart geven.

Vers 18: HEERE, laat mij niet beschaamd worden, want ik roep U aan; laat de goddelozen beschaamd worden, laat hen zwijgen als het graf. David bidt dat zijn gebeden tot God verhoord, en zijn verwachtingen van God gerealiseerd zullen worden. "Laat mij niet beschaamd worden, in mijn hoop en mijn gebeden, want ik roep U aan, die nooit tot Uw volk gezegd hebt: Zoekt Mij tevergeefs, en hoopt tevergeefs." Dat schande en stilzwijgen het deel mocht zijn van de goddelozen, en inzonderheid zijn vijanden. De vijanden staan hier op tegen de gezalfde des Heeren. Ook zij die opstaan tegen de Gezalfde des Heeren, de Heere Jezus Christus, zullen verpletterd worden met een ijzeren scepter (lees maar eens Psalm 2). Een ieder die de Zoon niet kust zal vergaan.

Vers 19: Laat de valse lippen stom worden, die hard spreken tegen de rechtvaardige, in hoogmoed en verachting. Dit is een zeer goed gebed dat de gelovigen dikwijls nodig hebben tot God op te zenden, want zij die hun mond tegen de hemel opzetten, zullen gewoonlijk de erfgenen van de hemel smaden en verachten. Overal wordt tegen de Godsdienst en de ernstige, nauwgezette belijders gesproken met:

1. boosheid (hard spreken) om hen te kwellen.
2. leugen (valse lippen) onderwezen door de vader der leugens en dienend zijn belangen.
3. smaad en minachting (hoogmoed en verachting) alsof de rechtvaardigen, die God geëerd heeft, de verachtelijkste lieden van de wereld waren.

De Heere Jezus heeft het voorgezegd in Johannes 16:33: *"Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen."*

Vers 20: O, hoe groot is Uw goed, dat Gij weggelegd hebt voor degenen, die U vrezen; dat Gij gewrocht (voortgebracht) hebt voor degenen, die op U betrouwen, in de tegenwoordigheid der mensenkinderen! Voor allen die door genade de Heere hebben leren liefkrijgen wordt een erfenis bewaard in de hemelen (1 Petrus 1:4). Paulus haalt de profeet Jesaja aan in 1 Kor. 2:9 als hij uitjubelt: *"Maar gelijk geschreven is: Hetgeen het oog niet heeft gezien en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben."* Het is verworven door het offer van de Heere Jezus Christus. De vervulling van deze belofte kan alleen door het geloof worden verkregen. Jacobus zegt in Jacobus 1:5-7 waar het gaat over de zegen van de geloofsbeproeving: *En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden. Maar dat hij ze begere in geloof, niet twijfelende; want die twijfelt, is een baar der zee gelijk, die van den wind gedreven en op geworpen en nedergeworpen wordt. Want die mens mene niet, dat hij iets ontvangen zal van den Heere.* Kennen wij dit geloofsvertrouwen?

Vers 21: Gij verbergt hen in het verborgene van Uw aangezicht voor de hoogmoedigheden van de man; Gij versteekt (verbergt, verstopt) hen in een hut voor de twist der tongen. Door Zijn vaderlijke gunst te tonen en genadige tegenwoordigheid, vertroost en behoudt Hij Zijn volk op een wonderlijke verborgen wijze, waarvan de wereld geen verstand heeft. Zelfs dikwijls in verborgen schuilplaatsen, waar Hij hen heenleidt, het oog op hen heeft, hen verzorgt en beschut. Dit is aan David wel gebleken. Zie ook 1 Kon. 18:4, en 1 Kon. 19:4,5,9,11, enz. In Hebr. 11:38 wordt gesproken van de wolk der getuigen, *die de wereld niet waardig waren, hebben in woestijnen gedood en op bergen, en in spelonken en in de holen der aarde.* De hoogmoedigheden van de man: dat kunnen we betrekken op Saul maar ook in het algemeen op alle goddeloze mensen. Gods voorzienigheid zal Zijn kinderen veilig bewaren tegen de boosheid van hun vijanden. Zijn vertroosting zal hen gerust en goedsmoeds houden. Zijn heiligdom (hut), waar zij gemeenschap met Hem oefenen, beschut hen tegen de vurige pijlen van verschrikking en verzoeking; De woningen in Zijn huis hierboven zullen weldra en voor eeuwig hun schuilplaats zijn tegen alle gevaar en vrees.

Vers 22: Geloofd zij de HEERE, want Hij heeft Zijn goedertierenheid aan mij wonderlijk gemaakt, mij voerende als in een vaste stad. Van buiten was strijd, maar God had wonderbaarlijk zijn leven bewaard. Hij heeft mij een bewijs gegeven van Zijn zorg over mij en Zijn gunst jegens mij ver boven hetgeen ik had kunnen verwachten. God had Davids leven beschermd tegen het zwaard van Saul, in spelonken en wouden, even veilig als in een sterke stad, de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. (Hebr. 11:10). Verwachten wij die stad, dat hemelse Jeruzalem? Verwachten wij de komst van de Koning van die stad, de Heere Jezus Christus?

Vers 23: Ik zei wel in mijn haasten: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen; dan nog hoorde Gij de stem mijner smekingen, als ik tot U riep. David belijdt hier zijn dwaasheid om God te wantrouwen, die hij met schaamte belijdt. Hoewel hij uitdrukkelijke beloften had om op te bouwen, en grote ervaring had van Gods zorg over hem in menige benauwdheid had hij toch deze harde, achterdochtige gedachte van God door te zeggen: Ik ben afgesneden van voor Uw ogen. In Ziklag zei David in zijn hart: *Nu zal ik een dezer dagen door Sauls hand omkomen.* (1 Sam. 27:1). Als vrucht van deze gedachte vlucht hij naar de goddeloze filistijnse koning Achis. Hier zien we dat wantrouwen van God zonde baart. Wat een les ook voor ons! Hoe kunnen wij in ons haasten zondige dingen zeggen zonder na te denken. Dat we hier berouw over hebben en belijden voor de Heere. Dat we niet met Kain uitroepen dat mijn zonde groter is dan dat ze wordt vergeven. Ook dat is God wantrouwen. Maar toch, o wonder van genade, hoorde de HEERE de stem van Davids smekingen. Uit de diepte had David geroepen tot de HEERE, en de HEERE heeft verhoord, omdat bij Hem vergeving is en veel verlossing (Psalm 130).

Vers 24: Hebt de HEERE lief, gij, al Zijn gunstgenoten; want de HEERE behoedt de gelovigen, en vergeldt overvloediglijk degene, die hoogmoed bedrijft. David vermaant en bemoedigt al de gelovigen dat zij God liefhebben. Wat is het grootste gebod: *Gij zult den Heere, uw God, liefhebben uit geheel uw hart, en uit geheel uw ziel, en uit geheel uw verstand, en uit geheel uw kracht. Dit is het eerste gebod. En het tweede aan dit gelijk, is dit: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. Er is geen ander gebod, groter dan deze.* (Markus 12:30-31). David is verbonden door het geloof met de Heere Jezus Christus, Die de wet in Zijn binnenste droeg. Daarom had David Gods wet lief (Psalm 119) en mag zo ook de gelovigen er op wijzen. Wij moeten Hem liefhebben, niet alleen om Zijn goedheid, omdat Hij de gelovigen behoudt, maar ook om Zijn gerechtigheid, daar Hij overvloedig vergeldt degene, die hoogmoed bedrijft.

Vers 25: Zijt sterk, en Hij zal ulieder hart versterken, allen gij, die op de HEERE hoopt. Hij wil dat ze op God hopen. *Weest sterk,* hebt goede moed, in welke moeilijkheden of gevaren ze zich mogen bevinden; de God, op Wie ze vertrouwen, zal door dat vertrouwen hun hart versterken. Zij, die op God hopen, hebben reden om goede moed te hebben, laat hun hart sterk zijn, want gelijk niets, dat wezenlijk kwaad is, hun kan overkomen, zo zal niets, dat wezenlijk goed voor hen is, hun worden onthouden. Bij het zingen hiervan moeten wij onszelf en elkaar aanmoedigen en opwekken om voort te gaan en te volharden in onze Christelijke loopbaan.

Vragen

1. Wat is de rode draad door deze Psalm?
2. Wat leert deze Psalm ons tevens?
3. Wie beveelde ook zijn geest in de handen van de Heere (NT)?
4. Wat is het verschil?
5. Hoe is onze zorg voor onze ziel?
6. Hoe is bij ons met het gebruik van de middelen?

Zingen: Psalm 31:7 en 15